

Gospo od Ružarja i Marijo Bistrička, moli za nas!

1. Okupili smo u svetište Majke Božje Bistričke, na 22. hodočašću Hrvatske vojske, policije i hrvatskih branitelja, koje organizira Ministarstvo branitelja u suradnji s Vojnim ordinarijatom u Republici Hrvatskoj. Sve vas od srca pozdravljam i priključujem se kao pobožni hodočasnik na ovom zborovanju, pa skupa s vama želim zahvaliti dragoj Gospi za sve što je učinila našem narodu pred brojnim izazovima kroz stoljeća. Posebice u danima nedavnog Domovinskog rata kad smo proživljavala pravu Kalvariju. Vjerujući u njezin moćni zagovor nismo se predavali, niti gubili nadu. Okupljali smo se u crkvama i u skloništima, vapili smo i molili, vjerovali i nadali se. Vjerovali smo u mir i pravdu. Vjerovali smo Gospodinu koji obećava "mir narodu svome". S krunicom u ruci i oko vrata borili smo se protiv zla, mržnje i uništavanja. Biskupi i svećenici, redovnice i redovnici, umjetnici i pjesnici, vojska i policija, političari i kulturni djelatnici. Svatko je htio dati svoj osobni obol miru i zaustavljanju rata.

Upečatljivi krik našeg vapaja bila je i ona pjesma upućena svijetu: "Stop the war in the Croatia": U ime Boga, u ime ljubavi, u ime djece zaustavite rat u Hrvatskoj! Europo ti to možeš učiniti! Naši vapaji, protesti i molitve iz tih dana sličili su onoj Marulićevoj "Molitvi suprotiva Turkom", koju je taj vrsni teolog i rodoljub spjevao početkom 16. stoljeća: "Tebi vapijemo, tužeći u plaču: Tvoji smo, a ginemo; pogani nas tlaču! Ako s nami stati budeš Gospodine, hoće se odrvat narod ki sad gine". I othrvao se narod, Bogu hvala, upravo zahvaljujući vjeri u Boga i u vlastite snage. S nama je u molitvama i u patnji bio i sveti Ivan Pavao II. Ne možemo zaboraviti njegov poziv čitavom katoličkom svijetu u rujnu 1991. da se moli za mir u Hrvatskoj. Kako ne spomenuti njegov vapaj za mir u Bosni 1994. kada mu svjetski moćnici nisu htjeli osigurati odlazak u Sarajevo, pa se utekao Gospi "Rimskoga spasa" i tamo pred njezinim kipom zapalio vječno svjetlo, a uzdignutim pogledom prema Bosni uskliknuo: "Ne bojte se. Niste sami. Papa je s vama. I bit će sve više s vama". Uz Marijinu pomoć, u znaku krunice, mi smo prepoznali pravu snagu i osvojili slobodu.

2. Sluga Božji Franjo kard. Kuharić znao je govoriti da se u domovinskom ratu dogodilo nekoliko pravih čudesa: Uz čudo slobodne države, koju zapravo nisu htjeli ni Europa, ni Amerika, dogodilo se čudo. Obranili smo se i preživjeli zahvaljujući čudu solidarnosti naših ljudi u domovini i zemljaka u inozemstvu, kao i običnih ljudi vjernika diljem Domovine i Europe. U to čudo solidarnosti uvrstila se i ona rijeka molitelja i hodočasnika koji su dolazili Gospu moliti za mir i pravdu. Što bi bila Crkva bez Marije danas? Da ona nije zasjala u zoru obećanja kad su Adam i Eva bili istjerani iz raja, zavládalo bi tamno nebo beznađa i prokletstva. Bog je, naime, na početku povijesti najavio lik Žene pobjednice i u njezine ruke stavio nadu ljudi. Bez Marije zvijezde mora, bez Marije nade čovječanstva, bez Marije "zore naše" svagdanje, ljudi bi tonuli u gluhoj noći. U nju su položena nebeska obećanja i ostvarene Božje nakane. Marija nije "izmišljena utjeha". Ona je stvarno darovana nada. Ona je zvijezda naše povijesti i ufanje naše budućnosti o čemu svjedoče brojni spomenici u kamenu i drvetu, u stihovima i u prozi, u glazbi i molitvi.

No, najviše nam o njoj zbori duša i pobožnost našeg puka. Jer, ona je odgajala naš narodni ethos, pokoljenja djece i mladih, sačuvala brojne obitelji od propasti i utješila tolike nemoćne i bolesne. Mnogi su naši slavni vladari i velikani bili izvrsna Marijina djeca. Sjetimo se samo naše dične kraljice Jelene koja je u Solinu dala izgraditi crkvu u čast Mariji, u našem prasnvetištu "Gospe od Otoka". Sjetimo se također brojnih darovnica kralja Dmitra Zvonimira i kralja Krešimira, kao i Zrinskog i njegovog pouzdanja u Mariju, i tolikih drugih. Mnogi naši gradovi i mjesta gradili su svetišta i crkve, naručivali slike i kipove, a predstavnici i narodni

zastupnici donosili odluke o podizanju zadužbina svetišta i oltara Gospi u čast. Zbog toga je naša povijest prožeta "marijan-skim duhom" i pobožnošću.

3. Spomenuh kako su se naši branitelji s krunicom u ruci i oko vrata borili protiv zla, mržnje i uništavanja. Mjesec listopad, kad hrvatska vojska i policija hodočasti u ovo naše nacionalno Gospino svetište, označen je kao mjesec krunice. A prekosutra je i blagdan Gospe od Krunice. Prije 12 godina sveti Ivan Pavao II. potpisao je apostolsko pismo o otajstvu krunice. I pozvao vjernike neka moljenjem krunice razmatraju Kristovo lice, a na putu razmatranja neka im učiteljicom bude Marija, njegova Presveta Majka. -U Sikstinskoj kapeli negdje u sredini Posljednjeg suda, s desne strane Otkupitelja koji sudi svijetu, upada u oči detalj mišićavog čovjeka koji u ispruženoj lijevoj ruci čvrsto drži krunicu i pruža je muškarcu i ženi kako bi im pomogao popeti se u raj. Ovo je Mikangelo oslikao tridesetak godina prije nego je papa Pio V. ustanovio liturgijski spomen BDM od Pobjede kao uspomenu na pobjedu kršćanske vojske nad Turcima kod Lepanta 7. listopada 1571. Pučka je pobožnost, naime, pripisala tu pobjedu zagovoru Djevice koju se molilo i zazivalo molitvom krunice. Crkva svake godine obilježava taj dan pobjede kod Lepanta blagdanom Kraljice krunice 7. listopada.

Krunica je stoga bila draga molitva naših roditelja i brojnih svetaca i blaženika. Ona je postala simbolom obrane naših branitelja koji su je nosili oko vrata. Sveti Ivan Pavao II. govori o krunici kao "dragoj i prekrasnoj molitvi", te dodaje "koliko bi više mira bilo u društvu i u obiteljima kad bi se često krunicu molilo". On je "obogatio" dosadašnja razmatranja s novih pet koje je nazvao "otajstvima svjetla". Naime, uz radosna, žalosna i slavna otajstva predložio je da se razmatra o Isusu koji se očitovao kao "svjetlo svijeta" (usp. Iv 8, 12). Ta "nova otajstva" donose pet događaja iz Isusovog javnog života: Krštenje na Jordanu, objavu na svadbi u Kani, naviještaj Kraljevstva Božjeg s pozivom na obraćenje, preobraženje na gori Taboru, te ustanova sakramenta Euharistije.

4. Zato i velimo da Marija nije "izmišljena utjeha", nego stvarno darovana nada. U nju su položena nebeska obećanja i ostvarene Božje nakane. Marija je zvijezda naše povijesti i ufanje naše budućnosti. Naša je prošlost povezana s njome o čemu svjedoče brojni spomenici. Mnogi naši gradovi i mjesta, skupine i pojedinci gradili su svetišta i crkve, naručivali slike, kipove i oltare. Zbog toga na njezine blagdane rado hodočastimo u njezina svetišta gdje se pjeva i moli. Slikovito je to opisao Franjo Alfirević: "Tu vise zavjetni darovi, siromašnog, pobožnog puka... Dočekuju nas prijazno zidovi stari, skloništa priprostih duša, ribara i mornara. Mnogo su uzdaha čuli polumračni oltari, mnogo je suza vidjela Gospina slika stara". Ovakve Marijine oaze duhovnosti i kad su suzama oblivene, ozdravljaju dušu čovjeka i donose okrepju i blagoslov.

Crkva Isusovih učenika započela je svoj ovozemni hod s Marijom na Duhove u dvorani Posljednje večere. S njom će završiti i svoj hodočasnički put prema eshatonu. Marija je, dakle, uz Isusa u središtu Crkve. Stoga je pozdravljamo riječima i hvalospjevom njezine rođakinje Elizabete kojoj je ona pohitila u Gorje: "Blagoslovljena si među ženama jer si povjerovala da će se ispuniti što ti je rečeno od Gospodina". Ustani Gospe i pohiti k nama, onako kako si hitila svojoj rođakinji Elizabeti. Pohiti u naše obitelji, sela i gradove. Želimo, Gospe, čuti Tvoj pozdrav i osjetiti kako nam Isusa nosiš, blagoslovljeni plod utrobe Tvoje. Neka nam duša kliče od radosti i veliča tebe, pomoćnice naša. Utječemo se pod tvoje okrilje stihovima jednog svećenika:

"Vrati se k nama Djevice čista, ko zora što nam donosi dan.
Vrati nam nadu, vrati nam Krista, u srce naše i u naš stan!
Nebo i zemlja pred tobom kleči, sunce nas grije u ovaj čas.

Utjeha tvoja duše nam liječi. Ti si nam, Majko, nada i spas!
(Mirko Talajić, *Maslinski zvuci*, Gospi Pomoćnici, str. 48)
Gospo od Ružarja i Marijo Bistrička, moli za nas. Amen.

Mons. Želimir Puljić, nadbiskup